

« Het Hotel du Parc van vroeger en nu »

Welke Oostendenaar of toerist die deze stad geregeld aandoet zou ook maar durven te fluisteren het Parkhotel niet te kennen?

Met zijn geschiedenis van zeker honderd jaar oud is dit nog steeds met succes uitgebate Hotel du Parc inderdaad zoets als een monument geworden in de Koningin der Badsteden.

Dat het in de branding van het snel veranderde Oostende aan de bouwkoorts wist te ontkomen is te danken aan de familie Libert, die het sinds 1927 in bezit hebben.

Het Hotel du Parc met zijn meer dan befaamde café waar je al zou komen voor de stijlvolle garçons en de zilveren koffiefilters alleen, doet het ook vandaag nog opmerkelijk. Meer zelfs, een nieuwe toekomst kondigt zich aan.

Want onlangs, en dit moet in de voorbije maand januari geweest zijn, nam de kleinzoon de uitbating van het hotel op zich. Dit samen met zijn zus en zijn toekomstige echtgenote. Drie jonge moderne mensen die vol enthousiasme in een zaak staan waar je ook vandaag nog de sfeer kunt smaken van het Oostende uit de jaren '20 en '30. Een tikkeltje mondain, een tikkeltje chique of elegant maar vooral rustig en sfeervol.

Dat er vandaag ook in toenemende mate jonge mensen komen kan uiteraard voer zijn voor sociologen ofwel een logisch gevolg van de spetterende jaren zestig en de chaotische jaren zeventig.

Er is blijkbaar terug tijd om eens aan de kant te gaan zitten, gewoon genietend. Wat dat laatste betreft kennen we geen plaats in Oostende meer waar je zo rustig de drukte kunt gadeslaan als vanuit het café of op het terras van Hotel du Parc. Je kijkt er bovendien aan tegen het mooiste groen dat het stadscentrum rijk is. Enerzijds de aanplantingen op het Marie Joséplein zelf en anderzijds op het Leopoldpark met zijn beroemde bloemenuurwerk, stadsvijvers en borstbeeld van James Ensor.

In het ruime café met zijn hoge en prachtig gestyleerd plafond maakten we een afspraak. Alle drie zitten ze aan één van die tafeltjes met groen dooraderd marmeren blad. Henri Libert die de vorige generatie vertegenwoordigt, Pierre Vincke, de huidige uitbater en zijn verloofde Monique.

In het café is het ondanks het al vrij gevorderd uur nog steeds druk. De « garçons » lopen af en aan.

Hoe het allemaal begon?

Het was in het jaar 1911 dat de ouders van Henri Libert naar Oostende kwamen. Zijn vader Victor Libert en zijn moeder Maria Lefebvre. Allebei afkomstig uit Gent.

Oostende was toen zowat op haar hoogtepunt van het rijke belle époque toerisme. Een stad die zeker in de zomermaanden middelpunt was van de betere klasse die zich toen het reizen en verblijven in toeristische oorden kon permitteren. Niet zo verwonderlijk dus dat er in de tijd zoveel binnen- en buitenlanders naar Oostende kwamen om hier hun geluk te beproeven in de horecasector. Voor velen met succes en over de

anderen wordt uiteraard niet meer gepraat.

Het eerste hotel dat vader en moeder Libert in Oostende zouden uitbaten was het Hotel du Cercle Catholique gelegen in de Adolf Buylstraat, die toen nog Grote Weststraat heette. Daar is het dat op een zonnige junidag Henri Libert werd geboren. Het was in juni 1914, vlak voor het uitbreken van de eerste wereldoorlog. Na de oorlog, in het jaar 1920 ging de familie Libert het Hotel de l'Empereur uitbaten op de hoek van het Wapenplein en de Brabantstraat. Een hotel met groot restaurant. Later werd dit hotel waar zich nu het N.C.M.V. bevindt en op het gelijkvloers de tearoom 'Het Centrum' omgedoopt in Patria du Cercle Catholique.

Een verhaal apart

Wanneer de geschiedenis van het Hotel du Parc juist aanvangt hebben wij niet kunnen uitvissen. Misschien is dit een uitdaging voor een heemkundige uit Oostende. Uit oude prentbriefkaarten valt wel af te leiden dat het gebouw in nagenoeg dezelfde trant als het huidige Hotel du Parc maar minder hoog er in 1880 reeds stond. Of het toen al hotel was? Dat was het in ieder geval wel omstreeks 1900. De eigenaar ervan was toen de vermaarde Orlando, orkestleider van het Casino-Kursaalorkest en van Italiaanse afkomst. Toen al was het Parkhotel een druk bezochte zaak door het toeristische chique cliënteel dat Oostende aanded.

Het hotel lag toen, zeker in de winter, aan de rand van de stad. Want Oostende leefde nog min of meer binnen haar muren van vestigingsstad. Op het ogenblik dat de ouders van Henri Libert het hotel aankochten en dat was in het jaar 1927 werd het nog uitgebaat door de gezusters Fabry uit Luik.

Met de aankoop door de familie Libert begon in feite een totaal nieuwe episode in het bestaan van dit Oostendse luxehotel uit de belle epoquetijd. Vader Victor Libert liet het gebouw van voorheen immers afbreken en een totaal nieuwe constructie met moderne bouwmaterialen en uitgetekend door een Oostendse ingenieur werd opgezet. Het is onder deze vorm daterende van ongeveer 1927 tot 1928 dat het hotel is blijven bestaan zoals we het vandaag kennen. Interieur van zowel kamers, eetzaal, salon als café werd zorgvuldig behouden.

Dit toch heel specifieke interieur werd ontworpen en aangebracht door de toen zeer bekende meubelmaker (waren er toen al binnenhuisarchitecten) en handelaar Poupaert. Deze Poupaert had in dien tijd een grote meubelzaak op de Groentenmarkt. Langs achter gaven de werkplaatsen van het bedrijf uit op de Brabantstraat. Ook in Knokke en andere plaatsen aan de kust verzorgde deze vakman tal van interieurs. Met zijn houten zitbanken, zijn typisch donker houten wandbekledingen, spiegels en hoge deuren met fijn getekende fin du siècle vrouwenfiguurtjes in het vele glaswerk. Art Deco op zijn best.

Een geheel andere tijd dan nu vertelt Henri Libert die vanin 1932 tot 1953 in deze zaak stond. Het cliënteel was in hoofdzaak afkomstig van Brussel die toen nog een heel zwerige stad moet geweest zijn zoals Jacques Brel in één van zijn chansons zong. De Franstalige haute bourgeoisie van Brussel. 's Avonds werd er nog champagne besteld, er werd kreeft opgediend en niet minder dan 45 man personeel stonden tijdens de zomermaanden ten dienste van dit veeleisende cliënteel.

Een tijd van plezier en vergetelheid tussen twee oorlogen in. In het Casino Kursaal zong Mistinget 'Paname' en Maurice Chevalier zijn 'Mont'la-d' sus? Op de Groentenmarkt danste mijn tante in de «Vans» de Charles ston met één van haar vele aanbidders. Het was vooral ook de tijd van de Engelse toeristen. She was a lady, he was a gentleman... het pond was toen zo maar eventjes 270 van onze Belgische frankjes waard. Ook in het stijlvolle café en het hotel zelf waren het welgekomen gasten van het Parkhotel.

Van later tot nu

Tegen dat de kust weer haar mooie stranden, duinen en zeedijk kon gaan ontdekken na de tweede wereldoorlog had de familie Libert besloten de uitbating van het Parkhotel over te laten. Zij bleven uiteraard eigenaar.

Vanin het jaar 1953 tot eind 1983, dus dertig jaar lang zou het hotel dan uitgebaat worden door de familie Blontrock uit Nieuwpoort.

In die dertig jaar bleven zij het uitbaten met stijl en bijzondere zin voor sfeer. Eind vorig jaar beslisten ze evenwel om er mee op te houden.

En toen werd het even heel erg stil. Hier en daar werd er reeds gefluisterd dat het Park Hotel definitief zou ophouden te bestaan. Toen besloot Pierre Vincke, zoon van dokter Vincke en Fernande Libert uit Oostende de zaak van zijn grootvader verder te zetten. Dit samen met zijn zus Michèle en zijn verloofde Monique.

Aan het interieur van het Hotel du Parc zal niet geraakt worden aldus Pierre. De meeste 'garçons' zijn ook gebleven, evenals de vaste klanten en ook jongere men-

sen zitten er 's avonds rustig een praatje te slaan.

Het café met zijn gezellig ouderwets leesalon blijft wat het was en alleen op sanitair vlak wordt het hotel verder gemoderniseerd. Het vertrouwde hotelpersoneel blijft komen. Maar ook meer en meer jonge mensen, zelfs met kleine kinderen kwamen zich deze zomer aanmelden als hotelgasten. Een gevolg van de ligging, de interessante prijs en wellicht ook die beschermende gezelligheid. Een beetje retro, een beetje nostalgie, als de service en accommodatie optimaal zijn is dit een heerlijke charme. Een zweem van romantiek en een vraag naar persoonlijkheid.

Wanneer we buiten komen is de zon al weggefallen achter het Casino-Kursaal. Autumn Reeves op een eind septemberavond.

Een scene uit The Great Gatsby van Scott Fitzgerald ware het niet dat de neonletters het optreden afficheerden van Toon Hermans in het Kursaal.

C.W.

